

1900-10-03

AFSENDER

Johan Rohde

MODTAGER

Emil Hannover

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Arkivplacering:

Den Hirschsprungeske Samling

TRANSSKRIFTION

[Øv. t.h. er noteret Indbindes ikke og Rohde m. blyant, E. Hannovers håndskrift]

3. X . 1900

Ribe.

Kjære Ven!

Tak for de mange smaa Epistler, som jeg ikke har besvaret og for det store Særtryk.

Ja det forholder sig ganske rigtigt saaledes, at jeg blev lidt løjerlig ved dette "Hr. Rohde", som jeg i sin Tid fik tilsendt. — Imidlertid kom De jo selv og førte ham ikke med, og dermed var den Historie ude af Verden. —

Det var nu rigtig rart, at De kom hened og fik min lille By at se; kjedeligt kun, at De var saa træt og havde saa travlt. De burde ligesom de andre have slaaet Dem til Ro her for nogen Tid.

Prokuratoren Been og Dem her i Ribe i én Maaned! Det forekommer mig næsten som en Fabel. Skade at De nu ikke kom samtidigt; jeg bryder ved Tanken mit Hoved med, hvilke Extravagancer vi da skulde

[2]

have hittet paa. — Men et andet Aar maa De gjøre det om, tage Konen med og den lille Frøken og blive her — her er saamæn meget bedre end i Bagsværd — alligevel. —

—

De ender et af Deres Breve med at opfordre mig til at "gifte" mig med Ribe. — Jeg gjorde vel intet hellere; men hun vil ikke have mig — endnu ikke i hvert Fald. Men som den gamle forhippede Pebersvend, jeg er, hænger jeg i stadigt væk, om jeg dog ikke engang skulde kunne tilegne mig hende. — Men hvor jeg godt forstaar hendes Knipskhed, naar jeg nu tænker paa den Behandling, hun har faaet. — —For en tarvelig Bejler!

Ja det er en Ulykke, naar man skal gennem-
gaa en Overgangstid og prøve sig frem, at
man er begyndt i saa sen en Alder. — Den
der gaar fra Pogeskolen ind paa Tegnerværkstedet
har bedre Raad til Experimenter; — og dog
kan det ogsaa gaa ham galt, naar han ikke
kjender sin Besøgelses Tid.

[3]

Egentlig mærkeligt, at saamange blev reddede fra
Ødelæggelsen ... under Kampen eller rettere Reaktionen
— thi man mærkede ikke Slagets Bulder — imod det doktri-
nære Friluftsmaleri og med hvad dertil hørte. —
Det var vel af vor Slægtled egentlig kun
Slott-Møllers, Engelsted og mig, der gik tilbunds,
— om vi nu ellers i det hele taget har haft noget
at flyde paa.

Hammershøj og Willumsen fandt deres Klipper,
hvor de stod i deres Ensomhed som det Fyrtaarn
Eddystone og lyste og lod sig besprøjte. —
Niels Skovgaard, der vel kan regnes med til Slægt-
ledet havde skam sine meget svare Anfægtelser,
men med den stærke Rygrad han havde i Fa-
milietraditionen og Pieteten klarede han Skjæret
og blev kun sundere og sandere bagefter.
Ja om det saa var den lille Julius Paulsen saa
vilde han ogsaa lege med, men han nøjedes
dog med at sætte en Glorie uden om Anna Svend-
sen, kalde hende Jomfru Marie og lægge 1000 Kr.
paa i Prisen. Men da Bramsen fandt Glorien
for dyr blev dog begge Tilføjelserne strøgne Dagen
efter; — Det var hans Tribut til Romantiken. —
— Ring fik Afløb for sine Griller ved at male
nogle døde Kapucinere i Palermo, hvilket ikke
skadede hans sjællandske Bønder — .

[4]

Kun Mols, hvis dumme Kalveøjne vi dog
saa gjerne havde givet Troidene, lugtede
med sin Bondesnuhed Luntten paa lang
Afstand og hyttede Poterne.
Og det alleryngste Hold faldt alle som en

Mand i Armene paa Zahrtmann, som redde-
de dem for den eneste sande og saliggjørende
Tro, hvilket er én af hans Fortjenester.

Men hvad nu?

Troer De, at Fæstningen er stærk nok, og
Soldaterne dygtige nok og karakterfaste nok til
efter saa kort Tids Forløb at tage en ny Tørn?,
til at staa imod de "Saxer, Slaver, Vender",
naar de kommer; og de kommer; jeg ser dem
allerede i det fjerne, — den store Flodbølge
fra Syd med den skønne Indskrift paa
Standarten "Dekorative Kunst". —
—De har engang givet mig en god Figur,
som De gav det udmærkede Navn Fremskridts=
idioten". — Jeg ser ham allerede paa
Pletten, parat ved Grændsen til at føre den
fremmede Kontrabande herind under fuld
Musik. —

Jeg gyser.

[5]

II.

Det bliver grufuldt, om Invasionen faar
Magten og oversvømmer os — da indtræder
Kunstens Ragnarok, medens Dilettantis-
mens Guldalder oprinder. — — —

Men forinden ser jeg Dem og andre
brave Folk stige ned fra deres Parnas
og drage deres skarpe Sværd og hugge ned
under Feltraabet "Ingen Pardon" for den,
som ikke falder ned og tilbeder vor ene-
ste sande og saliggjørende Gud! ...

.....

Men De mærker nok, at jeg ikke i
en Maanedstid har snakket med noget
Menneske, og den gamle Vægter nede
paa Torvet raaber op til mig, at nu
skal jeg ikke sidde og male Fanden paa
Væggen, men gaa i Seng, thi det har
længe været Sengetid i Ribe. . .

“Vær klog og snild
Vogt Lys og Ild
Vor Klok er slagen — “
mere hører jeg ikke. Resten af hans

[6]

sande Leveregler tilfaldt Beboerne i Sortebrødregade . — God Nat!

4. X .

Jeg kommer hjem fra min sædvanlige
Aftenvandring paa Slotsbanken; De skulde
blot se, hvor det frodige Marskland, De
saa, da De var her, var forvandlet i Dag.
For Enden af Graabrødregade, som ellers lukkes
af Engens lifligste grønne, laa stride, onde,
lerfarvede Bølger og væltede sine skumklædte
Toppe imod Gadens Brosten. —
Det er Vesterhavet, der forsøger sit gamle
Fif at sluge os. Værst for de stakkels
Køer, de klumper sig sammen paa de smaa
Forhøjninger i Jordsmonnet og brøler saa
menneskeligt over til os, om dog at komme
dem til hjælp. — Men se nogle Luftte,

[7]

store lysmættede Klodeskyer midt i det sor-
teste Uvejr. — . Det er et Vejr for en Pay-
sagiste! —

—

Paa Domkirken falder nu Pind efter Pind
paa Ambergs Marietaarn; men det
er ingen Sommerfugl, der forlader Puppen.
Det hører hjemme i AndernachX ved Rhinen,
hvor Stenene er kommet fra, men hænger
aldeles ikke sammen med Ribe Domkirke
og den store, simple Silhuet, som man
før kunde glæde sig over i saa mange
Miles Omkreds er ganske ødelagt.
Men ikke engang i Enkelthederne har det nogen
Holdning. — Disse akademiske Arkitekter
ere dog ubegribelige, noget originalt kunne

de ikke lave, og det gamle, som de efterlig-
ne, kunne de kun forkludre. — Dette
Taarn, der skulde være selve den romanske
Opstandelse, ser ganske ordinært ud ved Si-
den af det store, røde gothiske. — Noget
saa klodset som de mange af de Buer og
Bueinddelinger, Amberg her har konstrueret

— — —

X Jeg mener ikke hermed at der er daarlig Arkitektur i Andernach

[8]

er ganske utroligt i et Land, hvor selv gan-
ske simple Landsbykirker kan yde ham de
formskjønneste Motiver.

Men der er i det hele taget de besynderligste
mest ufattelige Dispositioner ved denne Restau-
ration, naar man gaar den efter i Sømmene
og en saa iriterende Mangel paa Logik.
Paa den ene Side river man pietets- og menings-
løst ned og paa den anden Side er man
ganske pedantisk smaalig i sin Ængstelse
for at Beskueren ikke skal kunne se, hvad der
er nyt og, hvad der .. er gammelt, — noget
han nu desværre aldrig alligevel er i Tvivl
om. — —

Men Amberg er nu, som De ogsaa sagde,
saadan en rar Mand, og det er dobbelt
kjedelig, naar det er en saadan, der skal iri-
tere os.

— —

Deres Artikel om Pariserudstillingen har jeg
haft megen Fornøjelse af; den er godt skreven
og i høj Grad lærerig for os, der ikke komme
til Paris. Skade kun, at De skal begrave

[9]

III

Deres Arbejder et Sted, hvor formodentlig saa
uendelig faa finder dem; — eller tager jeg
fejl, er det maaske et meget udbredt Tids-
skrift, som finder langt omkring?

Imidlertid, naar jeg har læst saadan en Artikel af Dem, indfinder altid det Spørgsmaal sig, om De ikke igjen for en liden Stund skulde have Lyst til at kaste Dem ud i Døgnet's Strid. — Misforstaa mig ikke, jeg elsker ikke Journalisten[s] Gjerning i og for sig. Og jeg mener endvidere, at den i Længden er i høj Grad ødelæggende. — Men jeg synes, at naar ens Livsgjerning bestaar i at oplyse sine Medmennesker igjennem Skrifter, maatte dette kunne virke som en Rekreation eller som en Stimulants engang imellem at forlade de mere reservede Stier og kaste sig ud paa Landevejen og fægte af fuld Lyst for det, man har kjært eller imod det man hader. — Der maa jo i Aarenes Løb bunke sig saameget op [10]

som man har Trang til at raabe ud paa Torvet, saa at alt Folket kan høre det. .

Naar nu til Efteraaret eller Vinteren Deres fjerde store Bog løber af Stabelen, skulde De tage saadan et rask Husarridt; — vi trænger saa forbandet til det. — Dag for Dag bliver jo Elendigheden i vor Presse større og større. — Sæt ham fra Bestillingen en lille Tid, det sølle Pjok, som afløste Dem. — Jeg troer at De vilde faa Fornøjelse af igjen at komme frem paa Skuepladsen. — Deres Prestige har jo ikke tabt sig, mens De har været borte. — Er det Dem ikke ganske pinligt at se hvordan N. V. D. røgter Deres gamle Gjerning, som nu f. Ex hans Artikel forleden om Masaccio; noget mere pjanket og forlorent har jeg dog ikke længe set fra dette uvidende Menneske. — — Men derom maa vi tale mere mundtlig til Vinter. —

—

Jeg havde for et Par Dage siden et Brev fra

Willumsen; — det var trist. Jeg har ondt af ham,
[11]

Stakkels Fyr, der aldrig kommer til Ro. — Hans Ophold i New York har hidtil været ham en stor Skuffelse. Men Ulykken er, at han aldrig bliver færdig med at berede sig selv saadanne. Lysner det nu ikke op for ham dér. — og hvorfor skulde det egentlig gjøre det, — gaar han formodentlig til Chicago og derfra til S. Francisco. — Australien ymtede han allerede om, før han drog fra Kjøbenhavn; han vil blive ved, til han er kommen Jordan rundt, og saa vil han begynde forfra, hvis ikke et stort Arbejde kommer til at binde ham fast et eller andet Sted. — Mon Projektet med Raadhuset i Kjøbenhavn er gaaet ganske istaa? Kom der en bestemt Bestilling herfra, troer jeg, at han strax tog hjem, og saa havde han da Ro paa sig i den Tid.

Rohl-Smidts Død har været et haardt Slag for ham. Det var vistnok den eneste Støtte, den eneste overhovedet, han havde derovre. — Han skriver til, at han gik og ventede ham hver Dag med Utaalmodighed, da han fik mit Brev med Meddelelsen om Dødsfaldet. — Og han ender med at bede mig skrive snart igjen, da et Brev hjemmefra er hans eneste Fornøjelse!

[12]

Noget af det mærkeligste, jeg har oplevet her i Ribe siden Deres Besøg — [siden Deres Ophold her mener Værten, at hans Gjæstgivergaard nok kan faa en lille Stjerne i Rejsebogen]* var forleden Dag at møde Tuxen paa Gaden, og endnu mærkeligere blev det, da han fortalte, at han havde tænkt paa at blive her for at male. — Han var henrykt over alt, hvad han saa og fandt fra Middag til Aften mindst et Par hundrede "Motiver"; — Men rejste desuagtet alligevel næste Morgen. — Han søgte en Havnestad! — og i den Retning er Ribe jo ikke udpræget.

Jeg var forresten kjed af at han rejste, thi jeg kan

godt lide Manden, og han véd en Del om,
hvad han har set, og det er ikke alle vore Kalds-
fæller, man kan sige det om. —

Af andre til Faget henhørende har Soya-Jensen
oplivet Ribes Gader med sin fulden[d]te Kunstner-
skikkelse — der manglede intet — man kunde
trøstigt betro Dr. Becket[t], at han (Soya) var “komplet”.
og Han har nu i 14 Dage malt hele Ribe
baade udvendig og indvendig, efter hvad Ribe
Stiftstidende fortæller, saaledes at det maa inter-
essere enhver!

[13]

IV

Og dog er det mest Fiskesporten, han har dyrket
og saa “de Handelsrejsende” — han logerer paa
“Clubben”, hos “Hr. Club” som Been vilde sige — ;
“Jeg forsikrer Dem” sagde denne Formand for
det danske Kunstnersamfund, “der kommer ikke
en Handelsrejsende paa Hotellet uden, at jeg
kaster mig over ham som en velkommen
Adspredelse i Kjedsomheden”!

Han kom fra Hald, hvor han havde ligget
sammen med Achen “hvis dybe Menneskeværd
var gaaet op for ham, han havde tænkt
sig ham helt anderledes”!!!

Han kom hertil fordi “hans store Sommerbillede”
deroppe fra blev stjålet uden, at det lykkedes
at paagribe Tyven. Hvis man her ligesom
i Italien kunde komme i Forbindelse med
Røverne uden Skade for disse, burde der
tilstilles denne Gjerningsmand en National
Belønning, at han kunde blive et opmuntren-
de Eksempel; — eller i det mindste Medaljen
for ædel Daad. —

[14]

Hvad mig selv angaar saa bliver jeg formodentlig
her i Ribe til November — med Undtagelse af et lille
Flytteophold i Kjøbenhavn midt i denne Maaned. —
Jeg haaber da vi i den tilstun[den]de Vinter skal se hin-

anden ikke altfor sjælden, saa vi i god Forening
kan opføre Luftkasteller til Forsvar for den sunde
Fornuft og faa os en lille onskabsfuld Latter over
vore rare Medmennesker, — ja De har nu
en Kone og et Barn; for en anden sølle Djævel
er der snart ikke mere tilbage at glæde sig til.

—

Naa paa godt Gjensyn og en venlig Hilsen
til Dem og Deres Hustru og min lille
Veninde, som jeg nok skal blive en rar gammel
Onkel for.

Deres hengivne

Johan Rohde

Naar De er naaet her til, siger De vistnok
Puh! — men det er nu min Maade at vise
mit Venskab paa — thi jeg hader at skrive
Breve! — Ja nu ler De . Jeg ved det,
men det gjør ikke noget.

3. x. 1900.

Ribe.

Intrusum. uue

Robert

Kjære Ven!

Tak for de mange smaa Epistler, som jeg
ikke har besvaret og for det store Selskabe.

Ja det forholder sig ganske rigtigt saaledes, at
jeg blev lidt lojelig ved dette "H. Rode", som
jeg i sin Tid fik hilsend. - Imidlertid kom
De jo selv og viste ham ikke med, og dermed
var den Historie end af Verden. -

Det var mig rigtig raad, at De kom hertil og
fik min lille By at se; rjedeligt er, at De
var saa traal og haardt saa traalt. De
budd lojer om de andre haan slaad Dem to
Ro her for nogen Tid.

Prokuratorm Breen og Dem her i Ribe er
meget! Det forkommer mig næsten
som en tabid. Sead at de var ikke kom
sambidigt; jeg bryde ved Tanteen mit Ho-
ved med, hvilke Extravagancer i de Sead

han kitted paa. — Men et andet Aar maas
De gjøre det om, tage Konen med og den lille
Frøken og blive her — her er saamden meget bedre
end i Bayverd — alligevel. —

De ender ud af Dens Brev med at optor-
de mig til at "gifte" mig med Rite. — Jeg
gjord vel intet heller; men hun vil ikke have
mig — endnu ikke i hest Fald. — Men som
den gamle forlovede Petersvend, jeg er, hængte
jeg i Stadigt væk, om jeg dog ikke engang skulde
kunne tilgaa mig hende. — Men hvor jeg
godt forstaar hendes Knipskhed, naar jeg nu
hentes paa den Behandling, hun har faaet. —
— For en karvelig Betyde!

Ja det er en Ulykke, naar man skal gennem-
gaa en Organp tid og prøve sig frem, at
man er begyndt i saa sen en Alder. — Den
der gaar fra Pøjskolen ind paa Tegnerskolen
har bedst Raad til Experimentere; — og dog
kan det ogsaa gaa ham galt, naar han ikke
Ejender sin Besøjsles Tid.

Egentlig, uretligt, at sammene blev reddet fra
Ødelægelsen i unders Kampen eller rettere Reaktionen,
- Men man mærkede ^{ikke} Slaget Bøvl - imod det dogtri-
nære Fortællingsmateriale og med sandt det vil høre. -
Det var vel af vor Slægts egentlig kun
Slott-Møllers, Engelsted og mig, der gik tilløbte,
- om vi nu eller i det hele taget har haft noget
at flygte paa.

Hammersting og Willumsen fandt deres Klippe,
hvor de stod i dens Ensomhed som det Fyrtårn
Eddystrom og Lygte og lod sig besprøje. -

Steds Sørgaard, der vel kan regnes med til Slægts-
ledet havde skam sine meget store Anførelser,
med med den store Rygrad han havde i Fa-
milie traditionen og Pictelen klarer han Sjælen
og blev kun sänder og sänder bag efter.

Ju om det var om den lille Julius Vandsen var
vildt han ~~st~~ også lege med, men han rejstes
dog med at sætte en Glorie til en om Anna Solnd
den, kaldte hendes Jomfru Marie og legte 1000 Kr.
paa i Graven. Men da Bramsen fandt Glorien
for dyrt blev ~~st~~ begge Tilføjeserne store Dage
oppe; - Det var hans Tribut til Romantiken.
- Ring for Afsnit for sine Gutter ved at male
noget lidt Kapuciner i Palermo, hvilket ikke
stædet hans sjældne Binde -

Kun Mols, hvis dumme Kalveøjns vi dog
saa gjennem Mandt gjens Troldene - lægtes
med sine Bondsmænds Jænter paa lang
Aftand og hylted Poterne.

Og det alleryugste Hoved faldt alle som en
Mand i Armene paa Zahrtmann, som reddede
de dem for den eneste Vænde og saliggjorende
Tro, hvilket er een af hans Fortjenester.

Men hvad nu?

Troer De, at Vestningen er stærke nok, og
Soldaternes dygtige nok og karaktærfaste nok til
efter saa kort Tid forlod at tage en ny Törn?
Nej at staa imod de "Sacer, Slaver, Vænder,
Chaar de kommer i og de kommer; vi ser dem
allerede i det Hjem, - den store Herolde
kan Syg med den Ejendom Indboer paa
Standsen "Dermede Kunst": —

— De har en Gang gjent mig en god Figur,
som De gav det utvælsede Navn "Forsvædels-
idioten". — Jeg ser ham allerede paa
Pletten, paa det Grenden til at finde den
spemmede Korbland? herind imod det fulde
Musik. —

Jeg gysede.

II

Det bliver grøftfuld, om Invasionen faar
Majken og oversømmes os - da indbrædes
Kunstens Ragnarok, medens Dilettanter
mens Gultalder oprinder. . . . .

Men forinden ser ig Dem og andre
brun Føle stige ned fra deres Parnas
og drage dens skarpe Sværd og hugg ned
i den Feltraal "Jager Parson" for den,
som irl. faldes ned og hældes vor mest-
ste sande og saliggjørende Gud! . . . . .

Men De mælte ut, at ig irl. i
en Maanedstid har snarhet med noget
Omendret, og den gamle Vægt med
paa Torvet sættes op til mig, at min
skat ig irl. sidde og male Tausen paa
Væggen, men gaa i Seng, thi det har
længt varet Sengtid: Rite . . . . .

" Var klog og snild
Vægt Lyg og Ild
Vor Klod er slagen -

mere hørs ig irl. - Rester af hans

sändt Jeres egde kaffare Betreem i Solsbrö-
dygare. - God Natt!

4. x.

Jes, kommer hjem fra min sæsonlige
Aftensmadning paa Skolebanen; De skal
se, hvor det frodige Marskløved, De
saa, da De var her, var forvandlet i Dag.
Fra Enden af Graabroet, som ellers ligger
af Engens liflige grønne, kan stige, end,
kørfærdige Bølger og vælde sine sønklæde
Toppe indimod Gaden Brosten. —
Det er Vesterhavet, der forsige sit gamle
Fif at stige os. Værst for os Stakkets
Klar, de klumper sig sammen fra de smaa
Forkøjninger i Jordens munde og brødes som
mennebrødet os til os, om dog at komme
dem til hjælp. — Men se nogle Luffe,

Stor lypmetten Herdesøge mist i det sør-
keste Uvejs. — Det er et Vejs for en Tage-
sagiste! —

Paa Domkirken felder en Pind efter Pind
paa Amberg Mariakirken; men det
er ingen Sommerfjæl, der forlader Tappet.
Det høres hjemme i Aachen ^x old Reinen,
hvor Stenene er kommet fra, men helleg
aldrig er sammen med Rits Domkirke
og den store, simple Følkhus, som man
for kändt glæde sig over i saa mange
Mits Amberg er ganske ødelagt.

Men ikke engang i Entellhedene har det nogen
Holdning. — Disse akademiske Arkitekter
er dog ubegribelige, noget originalt kunne
de ikke lave, og det gamle, som de mestig-
ne, kunne de ikke forbedre. — Dette
Taaen, der skulde være selv den romanske
Opstandelse, er ganske ordnet ud ved Si-
den af det store, røde gotiske. — Noget
saa klodret som ~~de~~ mange af de Bue og
Bueinddelinger, Amberg selv har konstrueret
^x for mere eller mindre er det en dantig Arkitektur i Aachen.

er ganske ubestemt i et Land, hvor selv ganske simple Landsbyeisen kan give ham de formodgjæmte Motiver.

Men der er i det hele sagt de besynderligste mest ufattelige Dispositioner ved denne Restauration, naar man gaar den efter i Sommer og en saa interessant Mængde per Logis.

Paa den ene Side viser man protuberans - og meningstørst net og paa den anden Side er man ganske pedantisk smaatlig i sin Angivelse for at Beståelsen ikke skal kunne se, hvad der er sagt og, hvad der er gaaet, - noget kan nu desværre aldrig alligevel er i Tvivl om. - -

Men Ambly er nu, som De ogsaa sagt, saadan en rar Mand, og det er dobbelt kjædet, naar det er en saadan, der skal inspicere os.

Dens Arbeid om Parisudstillingerne har især haft meget Foringelse af; den er god selv og i høj Grad lærerig for os, der ikke kommer til Paris. Seede kun, at De skal begrænses

III.

Dens Arbejde er Sted, hvor formodentlig saa
lindelig faa finder dem; — eller tage vi
fej, er det maaskee et meget udbredt Tid-
Skraft, som findes laang omkring?

Imidlertid, naar jeg har laest saadan en Afsked
af Dem, indfinder altid de Sporgmaal sig,
om De ikke igjen for en liden Stund skulde
have Lyset til at raste Dem ind i Dig-
nets Tid: — Misforstaa mig ikke, jeg
elder ikke Journalisten Gjertning i og for sig,
og jeg mener endvidere, at den i Gengensid
hij Grad odeliggende. — Men jeg synes,
at naar en Livsgjertning bliver i at
oplyse sine Medmennesker igjennem Skrifte,
maa dette kunne virke som en Rekrutering
eller som en Stimulants engang imellem
at forlæse de men ~~reserverede~~ Stier og
raste sig ind paa Landvejen og følge
af Jule Lyset for det, man har Gaaet eller
imod det man bræder. — De maa jo
i Aarens Tid tænke sig saameget op

man
Som naar Trængsel er værre end paa Torvet,
saa er alle Folket ramt hør det.

Naar nu hi Efteraars eller Vinteren, Sels
Ajerds store Bog løbes af Stablen, skalde de
høje sanden er vrede Husarrist; — vi tæn-
ge saa fortaendte til det. — Og for
Fog blev jo Elendigheden; var Pressen
større og større. — For naar for Behold
længere en lille Tid, det vilde Fjort, som
afviste dem. — Jeg tror at de vilde
for Fremtiden af igjen et rumme form paa
Sælepladsen. — Dens Frestelse har jo
ikke tabt sig, men de har været borte.

— Er det dem ikke ganske pinligt at se
hvorledes N.V.D. rigtig dem gamle Gjerning,
som nu for de hans Arbeid foretæn om Masac-
ar; noget mere pjanket og foretæn har de dog
ikke længe vil for dette uvidende Menneske. —
— men derom naar vi tale men mindst til
Vinter. —

Jeg havde for et Par Dage siden et Brev fra
Williamson; — det var hist. Jeg har ondt af ham,

Stubbels Fy, der aldrig kommer til Ro. — Hans
Ophold i New York har vist sig som en stor
Svæffelse. Men Ulykken er, at han aldrig bliver
færdig med at berede sig selv skabene. Lysene
det nu irl. op for ham der, — og hvorfor stædt
det egentlig gjen det, — gaa han formodentlig til
Chicago og derpaa til S. Francisco. — Australien
rykkes han allerede om, for han drømmer for Kjø-
benhavn; han vil blive vel, til han er kommen
Jorden vinder, og saa vil han bygges forpa,
hvis ikke et stort Artigede kommer til at hindre
ham fast et eller andet Sted. — Men Prøve
et med Raadhuset i Kjøbenhavn er gaaet gaa-
de istaa? Kommer der en bestemt Bestilling her-
fra, tror jeg, at han strax tog hjem, og saa end-
de han da Ro paa sig i den Tid.

Rohlf-Smits Død har været et headt Slag
for ham. Det var vistnok den eneste Støtte,
den eneste arkitekt, han havde dømt. — Han
skriver her, at han gik og ventede ham hver
Dag med Naalmodighed, da han fik mit
Brev med Meddelelsen om Dødsfaldet. — Og
han ender med at bede mig skrive smaa Brev,
da et Brev hjemme fra hans eneste Førelser!

troget og det mærkeligste, by har oplevet her i Ribe.
siden Dens Besøg — [siden Dens Ophold her
mener Væden, at hans Gæstgævergaard var den første
en lille Stjerne i Repetitionen] — var forleden Dag
at mindst Tuus paa Gaden, og endnu mærkeligen
blev der, da han fortalte, at han havde tænkt paa
at blive her for at male. — Han var henrykt
over alt, hvad han saa og fandt paa Midtvej
til Aften omindst et Par hundrede „Motiver“; —
men rejste desuagtet alligevel vester om Morgen.
— Han søgte en Haanestad! — og i den Ret-
ning er Ribe jo ikke udsproget.

Jeg var forresten bled af at han rejste, thi by Sam-
godt lidt Manden, og han ved en Del om,
hvad han kan se, og der er ikke alle vore Katis-
fæller, man kan sige det om. —

At andre til Faget henrivende har Soya-Jensen
oplevet Riis Gade med sin fulde Kæmpe-
Stæder — der mangler intet — man ^{hinder}
hvisst ikke Dr. Beckers, at han ^(Soya) var „Eomplet“.
og Han har nu i 14 Dage maalt helt Riis
haad iøvrigt og iøvrigt, efter hvad Riis
Stipendiat fortæller, saaledes at det man inter-
esserer enhver!

IV

Og dog er det mest fiskespejlen, han har dykket
og saa de Handelsrejseende - han tog sig
"Clubben", hos H. Club som blev vidt sigt -
"Jeg forsiere Dem" sagde denn Formand for
det danske Kunstners amfund, der kommer ind
en Handelsrejseend paa Hotellet uden, at jeg
kastede mig over ham som en volkommen
Adresser i Sydsomheden!"

Han kom fra Helt, hvor han havde ligget
sammen med Achen, hvis dybt Meane-reward
var gaaet op for ham, han havde kendt
sig ham helt anderledes"!!!

Han kom her til fordi han som "Sommerbilledet"
despote for blev styret uden, at det lykkedes
at paaqvite Tysken. Hvis man her ligesom
i Habet, kunde komme i Forbindelse med
Rovene uden Sand for disse, kunde der
stilles denn Gjensynmand en National
belønning, at han kunde blive et opmuntren-
de Exempel; - eller ender mindst Medaljen
for adelig Dand. -

Skad mig selv angaa saa bliver i formodentlig
her: Rejs til November - med Undersylen af et lille
Fugtrophost i Kjøbenhavn midt i den Maaned. -
Jeg haaber da vi i den koldere Vinter skal se hin-
anden ikke allfor sjalden, saa vi i god Forning
kan opfinde Luffestellet til Fossens for den sidste
Forning og faa os en lille vordats fuld Lutte over
en rart Medmenneske, - ja De har nu
en Kone og et Barn, for en anden sølle Djævel
er der snar ikke men lillere at glæde sig til.

Naar paa god Gensyn og en venlig Hilsen
til Dem og Deres Hustru og min lille
Veninde, som i mig nok skal bli en saa gammel
Onkel for.

Deres hengjerte
Jonas Roede

Naar De er naaet her til, siger De vistnok
Tuh! - men det er nu min Maade at vise
mit Venskab paa - thi i hadde et vort
Brev! - Ja nu les De. Jeg ved det,
men det gjør ikke noget.